

УДК 005.591.6:005.5(477)

РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

Студ. О.О. Войкова

Наук. керівник Г.А. Корчагіна

Харківський національний економічний університет
імені С. Кузнеця

В Україні регулювання інноваційної діяльності регламентується такими законами: «Про інноваційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інвестиційну діяльність» тощо. Інноваційна діяльність – діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг.

Однак законодавче регулювання в Україні щодо управління інноваційною діяльністю носить більш формальний характер. Про це свідчить, по-перше, відсутня достатня фінансова підтримка інноваційних проектів. Так, банк інноваційного типу було створено у Польщі та РФ ще в 1990 та 1999 роках відповідно. Основна мета його діяльності – кредитування інвестиційних проектів, надання грантів. Також діють науково-інноваційні центри в США, Японії, ЄС та РФ, за час існування яких було підтримано та профінансовано більш аніж 2000 інноваційних проектів. В Україні державною інноваційною політикою регламентовано, що джерелами фінансування інноваційних проектів у своїй більшості є власні або запозичені кошти суб'єктів господарювання, якими здійснюється інноваційна діяльність з можливим погашенням банківських кредитних відсотків у випадку, якщо держава зацікавлена у даній інновації. По-друге, частково в Україні інноваційна діяльність реалізується за рахунок: університетських науково-дослідних центрів, технопарків, технополісів, бізнес-інкубаторів та венчурних підприємств. Дані організації відрізняються за формою власності та розміром, а також за напрямом розробки інновацій, а отже, відсутня єдність у пошуку та реалізації нових проектів, що унеможлиблює підтримку проектів між собою. Також можна відмітити недостатню кількість діючих Інтернет-платформ для іноземних інвесторів, недостатня фінансова підтримка науково-практичних досліджень, інноваційних проектів, недостатня дієвість податкового стимулювання інноваційно-активних підприємств; відсутність державних програм розвитку. Міжнародна практика пропонує об'єднання суб'єктів інноваційної діяльності у так звані кластери – це об'єднання підприємств, пов'язаних між собою технологічно та економічно з метою випуску високотехнологічної продукції світового рівня. Значного успіху кластери набули в Італії, де вони поєднані в певну діючу систему, метою діяльності якої є підтримка інноваційних проектів. Також активно застосовується кластерна система у Румунії, Угорщині та Польщі.

Отже, інноваційна політика України у порівнянні з іншими країнами недостатньо розвинута і потребує модернізації з боку держави. Найбільш оптимальним рішенням, на нашу думку, є прийняття до уваги міжнародних здобутків у даній галузі та їх використання у вітчизняній практиці.